



CSIKI LÁSZLÓ

*Kemsei Istvánnak,  
koronként változó ritmusban*



*Hogyha hatvan: hatvan.  
Ha húsz, akkor húsz.  
Ugyanaz a katlan –  
és se púder, se rúzs...  
Fel- s megfoghatatlan,  
mikor a húsz hatvan,  
de a hatvan húsz.  
És ezer alakban!*

*Ki a ritmust ismeri,  
a versét, az életét,  
hogy pokoli, hogy isteni,  
szép semmi csak, de nem elég,  
szarral, malaszttal teli –  
tudja ezt mind Kemsei,  
tudja, ez fél-semmi még,  
csupán csak mesebeli.*

*Ki férfinak született,  
szelídnek, keménynek,  
tudja, mi a becsület  
s az evilági bérlet,  
és bár ez a föld süket,  
két ütem közt egy szünet,  
abban a teljes élet*

-----\*  
(Folyt. köv.)

---

\* Itt „az édes méreg” (avagy halálos?) állt volna. Adta magát, ahogy a dolog egyre komolyabbá vált. De későbbre halasztottam. A gondolatjelek (?) fölé bármi más írható, akár egy úrlapra. Szerintem így reménykeltőnek hatnak. (2004. szeptember)